

...Polsko utrpělo zdrcující porážku rychlostí světla. Kolony německých tanků snadno procházely obranou polských divizí a přecházely do průlomu. 8. září 1939, osmý den války, obrněné jednotky Gótů se již blížily k polskému hlavnímu městu. Varšava hrdinsky vzdorovala do 27. září, ale pak kapitulovala. Vládnoucí elita, která zatáhla zemi do tohoto krveprolití, si nepřála projevovat hrdinství. Již 5. září, po obdržení prvních zpráv, že kolony tanků se blíží k hlavnímu městu, utekli polští vůdci do Lublinu a 17. září přešli rumunskou hranici. V patách vlády následovalo vysoké velení a generální štáb armády a rovněž utekli. Místo sestřelování a narážení do německých letadel a umírání se ctí na bojišti přibližně 500 polských letadel odletělo do Rumunska, Litvy a Lotyšska.

Žádná mobilizace v Polsku vyhlášena nebyla. Či přesněji dva dny před válkou, 29. srpna 1939, Polsko stále řešilo, jestli to má učinit. Ale pak si to rozmysleli. Plakáty, které již začaly viset po zdech budov polských měst a vesnic a oznamovaly začátek armádní mobilizace, byly strženy. Proč polští vůdci udělali něco tak podivného? Protože britský a francouzský velvyslanec oficiálně požádali Poláky, aby odložili jakékoliv oznámení o mobilizaci do 31. srpna. Mezitím si byli vůdci západních demokracií velmi dobře vědomi, že k německé invazi dojde brzy ráno 1. září. Tento požadavek britských a francouzských diplomatů měl jen jeden cíl: učinit pro německou armádu snazší uštvět první ránu.

Vojáci Wehrmachtu prolamují polskou hraniční závoru 1. září 1939. Poláci si byli jistí, že západní „spojenci“ jim poskytnou okamžitou vojenskou pomoc, ale tyto naděje byly nepodložené...

Poláci pochopili hořkou skutečnost velmi rychle. 1. září šéf polského ministerstva zahraničí, Józef Beck, stejný muž, který na klíčové křižovatce polsko-německých rozhovorů náhle odletěl do Londýna místo do Berlína, okamžitě zatelefonoval britskému velvyslanci ve Varšavě, [Howardu Kennardovi](#), a informoval ho, že válka mezi Německem a Polskem začala. Varšava očekávala okamžitou reakci svých spojenců. A ta přišla. Britové a Francouzi dali německé vládě nótu, ve které se uvádělo, že dodrží své závazky vůči Polsku, pokud Němci invazi nezastaví. Londýn a Paříž zároveň ujistily Berlín, že tyto nóty byly pouhým varováním a nikoliv ultimátem. Britský a francouzský ministr zahraničí pokračovali v podpoře Hitlerovy iluze, že nepůjdou do války kvůli Polsku. Jejich primárním úkolem bylo nezastavit německou invazi, neboť by to mohlo vést k vyjednávání, ale povzbudit k dalším bojům, aby Polsko bylo rychle zdecimováno německou armádou, která pak mohla pokračovat rovnou na sovětské hranice. Proto navzdory faktu, že 1. září britský král podepsal rozkaz k mobilizaci své armády, námořnictva a letectva, a francouzský premiér vydal podobný dekret ve Francii, Hitler byl přesvědčen, že spojenci bojovat nezačnou. Bylo dokonce možné, že k žádnému vyhlášení války nikdy nedojde. Poláci museli být doraženi co nejdříve a pak by samotný podnět ke konfliktu zmizel. A i kdyby byla válka formálně zahájena, bylo možné opět zahájit vyjednávání se Západem pod nějakou záminkou, jakmile by bylo Polsko zničeno.

Takto viděl německý vůdce situaci. Ale nebyl jediný, kdo byl podveden manévry západních diplomatů. Velmi pomalu začali polští vůdci chápat, že předválečné sliby Británie a Francie byly jen prázdnými slovy. Kde byla slíbená letadla? Proč spojenecké letectvo ještě nebombardovalo německé cíle? Proč Francie neposkytovala Polsku pomoc podle jejich smlouvy? Kdy vyhlásila Francie válku agresorovi?

Polský velvyslanec položil tyto a další otázky francouzskému ministru zahraničí, [George](#)

Zatímco Luftwaffe bombardovala Varšavu, britské letectvo pilně shazovalo propagandistické letáky nad německými městy.

Bonnetovi, ve francouzském hlavním městě. Bonnetova odpověď činí dokonale jasným, že Paříž chtěla dát Hitlerovi pár dní náskok, aby německá armáda neměla žádné problémy s lámáním páteře polské armády. Bonnet uvedl, že francouzská vláda může poslat ultimátum jen po „rozhodnutí parlamentu, který se měl sejít odpoledne“. A toto ultimátum, které stále muselo být posláno do Berlína, mělo vypršet až po 48 hodinách. A teprve pak bylo možné vyhlásit válku.

Tato odpověď polského velvyslance zděsila. Zoufalství Poláků je tak snadno pochopitelné: udělali jsme všechno, co jste nám řekli, abychom udělali, ale nyní do nás buší se vši silou a žádnou podporu nedostáváme. Poláci ztratili trpělivost a již nežádali, ale požadovali to, co jim bylo slíbeno. Večer 2. září, po schůzi francouzského parlamentu, polský velvyslanec opět oslovil ministra Bonneta. Ten odpověděl, že otázka německého ultimáta musí být stále ještě probrána na setkání rady ministrů. „Pak se polský velvyslanec rozčílil a řekl Bonnetovi přesně, co si o něm myslí, a také požadoval, aby bylo Německu okamžitě předloženo

ultimátum.“ Přesně stejná scéna se odehrála v britském hlavním městě. V noci 3. září polský velvyslanec v Londýně dostal pokyn okamžitě zajít za lordem Halifaxem a připomenout mu závazky britské vlády.

Pak na Západě začala ostudná špinavá politická hra, která vstoupila do historie jako „**podvodná válka**“. 3. září 1939 Velká Británie a Francie skutečně vyhlásily válku Třetí říši. Polská vojenská mise okamžitě opustila Varšavu a odletěla do Londýna. Je snadné vytušit, že polští generálové přijeli probrat specifické společné akce, které měly být podniknuty, aby se zlikvidoval agresor. Můžeme si sotva představit emoce, které tito vlastenci museli pociťovat. Navíc polskou vojenskou misi nechali čekat celý týden, než byla přijata britským náčelníkem imperiálního generálního štábu, generálem **Edmundem Ironsidem!**

Když souhlasil, že se s Poláky setká, okamžitě jim řekl, že britský generální štáb nemá žádný plán na pomoc Polsku a Polákům poradil, aby si koupili zbraně... od neutrálních zemí! V reakci na zuřivost Poláků generál Ironside trochu slevil a slíbil jim předat 10,000 zastaralých pušek Hotchkiss a 15-20 milionů nábojů do nich. Německé tanky se kvapně blížily k Varšavě a neustálé útoky německých letadel likvidovaly polské divize kolem města. Aby přežilo, potřebovalo Polsko protitanková a protiletadlová děla a stíhačky. Ale Britové v podstatě navrhovali, aby zlikvidovali německé tanky a letadla pomocí zastaralých pušek!

Ale to nebylo vše! Vpravdě neměla jejich zrada konce! Protože Britové neslíbili dodat nepoužitelné pušky Polsku po dalších... 5-6 měsíců! Ale ve skutečném světě byla válka mezi Německem a Polskem zcela u konce za méně než měsíc. „Pomoc“ Londýna spočívala v tom, že naslibovanou pomoc vůbec neposkytl. Polsko bylo ostudně podvedeno svými spojenci. A tato zrada již nevypadá jako nevysvětlitelná stupidita nebo prostá slepota, když člověk řádně pochopí skutečné cíle Londýna a Paříže. Naopak, jejich proradnost byla logickým výsledkem všech předválečných diplomatických zmatků v západních vládách a byla přirozeným důsledkem britské a francouzské politiky.

Nemůže být žádných pochyb, že vůdci Polska plně pochopili hanebnost činů svých spojenců. Jeden významný fakt: polská vláda v exilu (v Paříži a později v Londýně) byla tvořena zcela jinými osobnostmi, než předválečné vedení. Důvod je jednoduchý: ti, kteří byli zrazeni Brity, si již nepřáli pro ně pracovat. A pro samotné Brity bylo mnohem snazší jednat s lidmi, kterým nic neslíbili.

